

BUTHLER ÖHRLUND

JORDENS VAKTARE

JORDENS VÄKTARE

CUSTODES ORBIS

MANUS

DAN BUTHLER OCH DAG ÖHRLUND
ALLA RÄTTIGHETER FÖRBEHÅLLES FÖRFATTARNA.

DEN HÄR BOKEN TILLÄGNAS JAHANGIR ALAM.
FRID.

När det stora stålstycket från skeppet rasade över dem, hade Jahangir Alam och hans två arbetskamrater, fjorton och sjutton år gamla, ingen chans att fly.

Efter att i veckor ha legat på golvet på det överbelagda Chittagong Medical Center, Bangladesh, i stanken av svett och urin blandad med matos flyttades Jahangir till sist till privatsjukhuset Holy Crescent Hospital. Läkarna konstaterade att han hade blivit förlamad och hade svåra skador i ryggraden och bröstkorgen.

Klockan 07.00 den sjunde september 2008 dog den tjugofemåriga Jahangir Alam av skadorna han fått vid varvet Ziri Subedar.

Jahangirs mor Begum Nurjahan hade redan sett sin make dö, och hennes två andra söner hade blivit skadade i olyckor på olika varv.

När den norske journalisten Halldor Hustadnes bad ägaren till skeppsvarvet, Al Hajj Lokman Hakim, om en kommentar sa han:

”Olyckan var hans eget fel, och det är vi som får betala. Det slutar alltså med att vi straffas för något som var arbetarens eget fel. Om ni nu bryr er så mycket om våra arbetare, varför kommer ni då inte hit och bygger en ny docka åt oss?”

Jahangir Alam tjänade mellan fem och tio kronor om dagen på det arbete som tog hans liv. Med de pengarna försörjde han hela sin familj.

DEL ETT

TREHUNDRASEXTIO DAGAR

ETT

KIEV, UKRAINA

5 JANUARI

Alexander Bald stirrade sammanbitet ut genom rutan. Den så kallade motorvägen de färdades på – i betydligt lägre fart än Bald hade velat – lämnade mycket övrigt att önska.

Ett lätt regn slog över motorhuven och vindrutan, fick Chevorna framför dem att virvla upp sjok av smutsigt vatten så att blåljusen bröts i dova kulörer genom glaset. Bald inbillade sig att en stank av skit kom in genom luftintagen, trots att han visste bättre. Cadillacen var försedd med ett system som stängde ute luft utifrån, renade och återanvände den luft som funnits när bilen rullade ur transportplanet i Kiev och tillsatte ren, amerikansk syrgas, om nivåerna blev för låga.

Utanför rutan var allt grått. Vägen, landskapet och himlen likaså.

Deprimerande som fan.

Vad skulle utrikesministern här att göra? Vore det inte bättre om USA slutade hyckla och låtsas försöka rädda resten av världen och istället styrde upp sin hemmaplan? Gudarna skulle veta att det fanns problem så det räckte för alla politiker – *jeeesus!*

Men gallerierna fanns där hela tiden, som en omgång Monopol ingen kunde vinna. I USA, och resten av världen, skulle spelet tydligen spelas till varje pris.

Bald hade varit med tillräckligt länge för att bita ihop och inte säga något. Men han skulle aldrig bli gammal nog för att inte fortsätta *undra* vilken vitsen var.

Och nu.

Fuckin' Ukraina.

Vad gjorde han här? Var det dags att skaffa sig ett liv?

Under flygningen från basen i Arlington, Virginia, hade han haft laptopen i knäet och ytterligare några gånger studerat världskartan för att få ett bättre grepp om vad Ukraina skulle kunna ha för betydelse för världen, nu eller senare. För hans del hade det varit enklare om alla de forna Sovjetrepublikerna fortfarande varit ett *commie land*. Lättare att hålla reda på, inte minst när det gällde de styrande och vad de påstod att de ville, vilket ju för övrigt var rent skitsnack.

Desto mer tid hade han i veckor ägnat åt att studera detaljkartor över området mellan Kiev och stadens internationella flygplats. Bald hade snabbt insett att han kunde kasta drömscenariot med ett antal välbyggda, alternativa vägar i papperskorgen. Skithögen till land hade en enda framkomlig väg mellan flygplatsen och city, åtminstone om man med det menade samma sak som Bald.

Vad andra ansåg var han fullkomligt ointresserad av.

Bald var ansvarig.

Han var bäst.

Ingen tillfällighet att presidenten plockat honom för sådana här grejor.

Alexander Bald konstaterade med ett leende att han inte hade så mycket som en fläck på sitt rykte, trots alla år i statens tjänst.

Gudarna skulle veta att folk hade försökt sätta dit honom under resans gång. Men som en slalomåkare hade han skickligt undvikit alltifrån skitsnack och revirpinkande till en och annan hyggligt skicklig konspiration med syfte att röja undan honom. Han hyste varken bitterhet eller ilska mot dem som försökt, utan såg det hela som en naturlig del av fulspelet i maktens korridorer. Ett spel han alltid avstått ifrån, för att istället koncentrera sig på att vara bäst på det han gjorde.

Den taktiken, i kombination med hårt arbete, sunt förnuft och ett skarpt intellekt, hade burit frukt. Inte bara hade han befordrats snabbare än någon av sina jämnåriga. Han hade också klarat några vändor i Irak och Afghanistan med glans, räddat livet på sig själv och andra flera gånger och blivit flerfaldigt dekorerad.

Att Leanna hade stått ut med hans flängande och risktagande under årens lopp var beundransvärt. Vissa år hade han varit borta så mycket att han nätt och jämnt hunnit hem och göra henne gravid igen. Men tre fina ungar hade det blivit och Leanna hade uppfostrat dem till praktexemplar. När Joshua var tolv och minstingen Andrea fyra, hade Leanna en kväll bett om ett samtal vid köksbordet och frågat om Alex inte kunde söka en mindre farlig tjänst – gärna med placering i Washington av det enkla skälet att deras hem låg där.

Alexander hade lyssnat, nickat och insett att han förmodligen inte borde spänna bågen hårdare. Att Leanna själv tagit så mycket av arbetet med hemmet och barnen och samtidigt fått leva med ständig oro för honom, var mycket nog.

Timingen hade varit perfekt. När Nicholas Shy några veckor senare ringde och ville ha över honom till *Special Security Group*, SSG, hade han inte tvekat.

Bald undrade hur det var att sitta på någon av motorcyklarna längst fram i konvojen. Både hojarna, förarna och deras kläder såg ut som om de passerat bäst-före-datum för länge sedan, och med tanke på groparna i vägen borde grabbarna snart ha sina njuror i halsen.

Nåväl, det var inte hans problem.

Däremot var det hans problem att han inte hade full kontroll. Han hade fått ett ton försäkringar i form av mail och telefonsamtal om att vägen skulle vara säkrad, liksom luftrummet. Överste Naumenko hade försäkrat honom att konvojen skulle vara tillräckligt eskorterad och att landets alla säkerhetsstyrkor hade fått order om högsta beredskap.

För honom var det lika mycket värt som en handbroms i en kanot. Vad visste de här männen om hur man sökte av ett landskap, täckte en väg, skyddade en

konvoj? Hur väl höll de reda på sina egna terrorister – och andras? Herregud, det här var en del av en hel kontinent som hade varit i totalt politiskt sönderfall under de senaste tjugo åren. En världsdel där revolutioner, terrordåd, fattigdom, inbördeskrig, makthunger, nykapitalism och gammelsocialism blandats i en kokande gryta som fått en hel värld att häpna.

Han befann sig i ett tämligen nybildat land, vars befolkning piskats till lydnad under sekler och där nu den unga generationens kvinnor plötsligt gick i stringtrosor och vann melodifestivaler.

Förvirring var ett mildt uttryck. Och de här tomtarna pratade om att de kunde säkerhet. *Jesus!*

Det var också hans problem att konvojen inte åkte tillräckligt fort och att deras egen förstärkta och välbalanserade Cadillac SUV hoppade som en skadskjuten kråka över betongskarvarna och de stora hålen. Direkt framför dem låg två svarta Chevrolet Suburban. Två likadana subbor låg bakom dem. I Chevorna där bak satt män från CIA, Secret Service och Utrikesdepartementet. Kärrorna framför dem innehöll hans pojkar. Fyra i varje, handplockade av honom för SSG och stolta över att få tillhöra en av landets viktigaste, högst ansedda specialstyrkor.

Special Security Group arbetade direkt under och på order av presidenten. SSG hade inrättats som ett vapen i kriget mot terrorismen och hade i princip obegränsade befogenheter. I uppdraget ingick att skydda presidenten och hans närmaste medarbetare från terrorangrepp, samt att bedriva underrättelseverksamhet i syfte att kartlägga både terrorgrupper och enskilda individer som kunde misstänkas planera attentat mot landet och dess ledare.

I bilarna färdades nu åtta av de bästa män USA hade när det gällde uppdrag som krävde närmast omänskliga egenskaper. Som till exempel att utan tvekan offra livet för någon annan, lika tveklöst skjuta ihjäl ett barn om det var nödvändigt, eller spränga en skola. Åtta män som var experter på strid, strikt fokuserade och fullkomligt känslolösa när det behövdes. En grupp starkt sammansvetsade män utan flickvänner, fruar eller barn som kunde få dem att tveka om de själva blev gisslan.

Åtta omutliga, hårda, disciplinerade, duktiga jävlar.

Bald rös vid tanken på att någon av dem en vacker dag skulle bli hans fiende. Pang!

Hjulen slog ner i en rejäl grop i betongen, Cadillacen tog fart nerifrån och verkade nästan lyfta för att återigen landa på den skrovliga vägbanan och åka vidare.

Bald svor till och kastade en blick på hastighetsmätaren framför Cohens händer. Knappt åttio kilometer i timmen. Han önskade att de kunnat åka etthundratrettio.

Minst.

En utopi på den här soptippen. Han undrade vad Stephanie Ashton tänkte bakom den svarta ruta som avskärmade framsätet från baksätet. Hon satt där

tillsammans med sin sekreterare Kevin Doyle, en svart kille som inte kunde vara mer än tjugosex–tjugoåtta. Bald rynkade pannan. Varför hade hon valt honom? Hade han fysiska kvalifikationer som inte hade med arbetet att göra? Nuförtiden kunde man inte lita på någon. Alla kom väl ihåg Clinton och cigarrerna. Vad var det som sa att inte Ashton skulle vilja ha lite ungt kött ibland? Hennes man, en senior i alla bemärkelser, var senator för republikanerna – Arkansas, om Bald inte mindes fel – och han såg inte ut att vara någon lustigkurre.

Tänk om landets utrikesminister just nu hade böjt sig ner i baksätet och ...

Han slog bort tankarna. Skärp dig för fan, Bald.

Ännu ett hål i vägbanan. Kanske var det smällen som väckte hans intuition till liv.

Någonting var fel. Eller rättare sagt – någonting skulle snart gå fel.

Bald sträckte på sig i passagerarsätet. Hans sjätte sinne hade aldrig lurat honom, tvärtemot räddat livet på både honom och ett antal kamrater. Hur mycket han än försökt, hade han aldrig funnit några logiska förklaringar till den där magkänslan. Antingen var den borta och då var allt lugnt. Eller också infann den sig som nu, och då skulle skiten åka in i fläkten. Frågan var bara när och på vilket sätt.

Pang. Hjulen ner i betonggroparna. Gång på gång. Tillfällighet eller planering? Vem hade tänkt ut planen, att de skulle landa på just den flygplatsen och åka just den vägen – även om det inte fanns många alternativ – in till city? Varför kunde man inte ha satt Ashton i en helikopter på flygplatsen och fört henne till Kievs centrum på några få minuter? Förklaringen han fått lät ihålig – att det inte fanns någon lämplig landningsplats i närheten av den byggnad där Ashton skulle träffa landets ledare.

Skitsnack. Det fanns inte ett torg, en parkeringsplats eller en park där inte en av hans killar kunde sätta ner en chopper så mjukt att utrikesministern inte fick ont i arslet. Om kommunisterna inte kunde flyga, kunde de få se på några som kunde.

Men dessvärre fanns det en gräns för hur långt hans befogenheter sträckte sig, och värdlandets befälhavare hade varit obeveklig. Det var landtransport som gällde.

I det här fallet – kostig.

Helvete.

Bald kände sig än mer illa till mods.

En punktering var det sista han ville uppleva just nu. Visst, de hade plan b, c och d, men bara tanken på att i det grå regnet föra över Ashton till en annan bil och skydda hennes kropp med sin fick honom att grimasera.

Konstigt, tänkte Bald, att kommunisterna inte kommit längre. Gud vet hur många år sedan det var som muren föll. Han hade aldrig varit öster om Storbritannien förr, men han hade inbillat sig att saker blivit bättre även i det forna Sovjetunionen.

Tydligen inte.

”Jag gillar inte det här. Jävla kostig.”

Cohen tog inte blicken från vägen. ”Inga problem, jag har kört på värre.”

Bald gav honom en blick. ”Jag vet, Adam. Skulle inte ens tänka på att åka med någon annan än dig på den här skitvägen. Men ändå.”

Svagt leende i Cohens mungipor. Blicken fixerad framåt. Ingen kommentar.

Det var närmare tio år sedan de träffats för första gången. Och hur illa han än tyckte om att erkänna det, hade Adam alltid varit hans kanske enda riktiga trygghet sedan dess, trots att Cohen var så mycket yngre.

Adam Cohen var ett unikum. Stor, kolsvart, muskulös, ödmjuk, snäll som ett barn.

Och fullkomligt livsfarlig när det behövdes.

Han hade gjort en osannolik och spikrak klassresa som inte ens Bald kunde låta bli att imponeras av. Uppväxt i Harlem, New York, med sex syskon, en missbrukande mor och en far som aldrig lyckades förverkliga sina basketdrömmar, inga drömmar överhuvudtaget. Som en natt packade och stack, utan att veta vad han den natten rev ner hos Adam.

Genom tur, styrka eller både och – kanske visste han inte ens själv vilket – klarade sig Adam genom både elementary och high school med så fina resultat att han själv förvånades. Under de följande åren och när han genom stipendium lyckades nå ett bra college, försvann allt fler av hans vänner från den solsteka asfalten på New Yorks östra sida. Några blev ihjälskjutna av rivaliserande gäng, någon av polisen. Ett par begick självmord och en hel grupp knarkade ihjäl sig under loppet av några år.

Adam Cohen insåg att det bästa var att hålla sig ifrån Harlem. Efter college hittade han en billig andrahandslägenhet i Hoboken och försörjde sig på diversearbeten medan han utan framgång sökte fler stipendier. När han gett upp hoppet om att hitta pengar till universitetsstudier ryckte han på axlarna, gick till ett värvningskontor och lärde sig att stå i givakt.

Mindre än ett år senare var han en av de bästa nykomlingarna inom US Marines, spåddes en lysande framtid och blev erbjuden specialutbildningar.

Adam hade gjort allt som förväntades av en riktigt bra Marine i hemlandet.

Sedan hade de skickat iväg honom.

Irak, Pakistan, Afghanistan, ett par undercover-uppdrag till länder han fått svära att aldrig nämna vid namn.

Han hade åkt dit, levererat och återvänt. Varje gång aningen mer hedrad, mycket mer respekterad.

Befordrad.

Det fanns minnen från dessa uppdrag som plågade honom.

Icke desto mindre var Adam Cohen nöjd med sitt liv. Det fanns dagar och nätter då han funderat över alternativ, men inte speciellt ofta.

Han var fortfarande tacksam över att han överlevt Harlem.

”Hur långt har vi kvar?”

Bald gav honom en frågande blick. Han kände hur det sjätte sinnet gjorde sig påmint och när så skedde kunde han i värsta fall bli direkt paranoid, dock utan att visa det.

”Är du pissnödig?”

”Nä”, flinade Cohen. ”Jag är väl ingen amatör. Men jag ser fram emot att parkera.”

”Jag med.” Bald lyfte sin komradio. ”Blackbird ett, kom.”

”Lyssnar, kom.”

Stradinskij var en av hans bästa män och egentligen hade Bald velat ha honom i en av subborna framför sig, eller helst i sin egen bil. Men någon måste ligga i täten. Bald hade placerat Stradiniskij, som läst ryska på universitetet i tre år, i den ruttna Lada som ryssarna envisats med att ha allra först i konvojen. Agenten måste ha fått halva arslet sönderskakad vid det här laget.

”Vad händer, Strad?”

”Inte mycket, sir, jag önskar att vi kunde öka takten.”

”Har du beräknat vår ETA?”

”Mellan fjorton och arton minuter beroende på hur de sköter sig, sir.”

Bald suckade och kastade en blick åt Cohens håll. ”Bra. Du vet att vi har ett par viadukter framför oss.”

”Jag litar på min Beemgee, sir.”

”Klart slut.” Bald log. Stradinskij hade krävt att få ta med sig en BMG-50 när han skulle åka i ryssarnas förstabil. Den som gjort sin läxa visste att vapnet kunde slå sönder en bil på en och en halv kilometers avstånd och att det i stort sett räckte med att träffa rätt kommun för att förödelsen skulle bli total.

Stradinskij med en BMG-50 i knäet var ingen dålig kombination. Om någon skulle komma på idén att sikta på dem från en viadukt, skulle agenten se till att de fick en överraskning de inte glömde.

Mobilen surrade i fickan.

”Bald.”

”Varför flintskallig, helt plötsligt?” En låg, trygg röst från andra sidan jorden. Alexander skrattade och svarade som han förväntades.

”Bättre det än blyg. Vad gör du?”

Bald stirrade på de smutsiga vattendropparna som vindrutetorkarna piskade undan. Nicholas Shy var hans vapendragare sedan många år, en av de absolut vassaste inom SSG och – om man skulle vara formell, Alexander Balds överordnade. Bald antog att hans chef säkert satt i en betydligt bekvämare stol än han själv just nu.

”Kontrollen i Pentagon, förstås. Följer dig via vår satellit. Du blinkar grönt och fint.”

”Snällt av dig, men har du inget bättre för dig?”

Shy skrattade lågt. ”Jo, mycket. Men Förenta staternas president var mycket tydlig med var han ville ha mig i dag. Och jag är rädd för att det inte enbart är för din skull. Hur går det?”

Bald drog in luft mellan tänderna. ”Jag önskar att vi hade kunnat byta plats, gillar inte det här. Taskig väg och bakom fiendens linjer, vad mer vill du veta?”

”Jag gillar det inte heller. Och hade jag fått bestämma hade ni inte åkt överhuvudtaget.”

”Jag vet.”

”Fick du bekräftat att de hade testat störsändarna ordentligt innan?”

”Överste Naumenko påstod det, ja. Men vem kan man lita på?”

En svag suck i andra änden. ”Vad har ni för ETA nu?”

”Fjorton till arton, sa Stradinskij nyss. Han sitter i första bilen.”

”Har du satt honom i en rysk plåtlåda mitt i skottlinjen?”

”Måste ha åtminstone ett säkert öga, litar inte på kommunisterna.”

”Ta det lugnt, grabben. Vi följer er med allt vi har av satelliter och om de skulle låta så mycket som en fluga skita på er, kommer det att tryckas på knappar här, det lovar jag.”

”Känns tryggt att höra, Nic.”

”Var har du resten av våra grabbar?”

”I två bilar framför min.”

”Och vad har du bakom dig?”

”Alla wannabies”, muttrade Bald.

Han fick ett lågt skratt till svar. ”Okej, rapportera när ni har fått in objektet i säkerhet.”

”Absolut.”

Bald kopplade ner samtalet och tog upp kommunikationsradion igen.

”Blackbird ett, kom.”

”Lyssnar, kom.”

”Ny ETA?”

Stradinskij höll in sändarknappen så att Bald kunde höra hur han talade ryska med chauffören.

”Tolv till sexton, sir, om han inte driver med mig. Det finns en massa ’cirka’ i hans svar, som jag inte gillar.”

Bald kände olust. Vad betydde ett ryskt ”cirka” i en sådan här situation?

”Tack, Strad, klart slut.”

Bald betraktade laptopens skärm igen innan han lutade huvudet mot nackstödet. De minuter Strad nyss uppgivit stämde hyfsat med de siffror hans eget dataprogram levererade på skärmen.

”Du hörde, tolv till sexton.”

”Yep.” Cohens blick fortfarande riktad framåt, samtidigt sökande från höger till vänster.

Bara en kvart kvar till målet nu. Inget, mer än hans gäckande sjätte sinne, tydde hittills på att de skulle få problem.

Ändå vägrade sinnet låta honom vara ifred. Bald kände hur han blev fuktig under armarna. Inte av den där friska svetten man får när man klivit ur duschen, dragit på sig en ren skjorta och jobbat hårt i trädgården en dag.

Utan den sura, stinkande ångestsvetten. Den som svider i armhålorna.

Han lutade huvudet mot nackstödet. Tolv till sexton. Vem skulle kunna eller hinna med något under den stunden? En prickskytt, om någon. Luftrummet skulle ju vara säkrat. Och längst fram i konvojen satt Stradinskij med sin BMG-50 skjutklar. Bakom Stradinskij's bil kom ytterligare fyra ryska vrak av samma modell. Sedan Chevorna som låg före Balds egen Cadillac. Herregud, vilken dåre skulle försöka sig på att slå ut sju-åtta bilar i samma smäll. *No-fuckin-body.*

Ändå.

Bald mår inte bra.

Någonting pockade på uppmärksamhet.

Han koncentrerade sig, blundade. Snurrade tillbaka klockan till de allra första planeringsmötena med Shy i Washington, månader tidigare. Kom ihåg presidentens allvarliga blick, kommentarerna från utrikesministern om mötets betydelse, de försiktiga varningarna från en militärgeneral och skitsnacket från någon höjdare från Secret Service.

Bullshit, alltihop. Men hans egen grupp, då. Fanns det ens skuggan av risk att de hade missat något i planeringen?

Nej.

De hade gjort det här många gånger förr, utan incidenter.

Nicholas Shy hade det övergripande ansvaret, Bald var bäst på fältet. En oslagbar kombination. Inga felberäkningar, inga falluckor.

Varför bankade det sjätte sinnet på dörren nu då?

”Vad i helvete är det där för något?”

Tonläget i Cohens röst fick honom att rycka till. Han spanade först framåt, lät sedan blicken glida över ett hundrageradersområde.

”Vad?”

Cohen hade åter vänt blicken mot vägen men höll den nu bara kvar tio sekunder i taget, innan den irrade iväg.

”Fågel, klockan tre.”

Bald ryckte till med nacken, tittade åt höger.

Cohen hade rätt. Något skit var det i luften. Fågel? Stor och skum fan i så fall. Och varför såg det ut som om den hade apelsiner på vingspetsarna?

Han grep tag i komradion, hejdade sig i någon sekund. Hur mycket skit skulle han få för att han varnat dem för en rysk fågel?

Han böjde sig framåt och letade efter kikaren i ryggsäcken på golvet.

”Satan!”

Cohens röst lät plötsligt märklig.

”Va?” Bald rotade vidare i ryggsäcken utan att titta upp.

”Alex, vad fan är det där?”

Slow motion-övergång i Balds hjärna nu. Han struntar för en sekund i kikaren och ryggsäcken, rätar på sig men det känns som en miljon år innan han kommer upp i sittande igen, låter hjärnan registrera att huvudet ska vändas nittio grader åt höger.

Alexander Bald förstår inte det han ser.

TVÅ
KIEV, UKRAINA
5 JANUARI

Joseph Silberstein flyttar sig en aning i det våta gräset. Inte för att fukten har en chans att ta sig igenom hans overall eller underställ.

Utan enbart för att han börjar få träsmak.

Med en grimas konstaterar han att allt omkring honom – skogen, luften, himlen och marken – verkar brunt eller grått. Surt. Ruttet. Det stinker från den delvis snötäckta marken och han vill inte veta varför. Det är ingen åker och det luktar inte vanlig koskit. Det här är värre, en frätande sur doft. Säkert något sjukt skit. Gud vet vad de här människorna kan få för sig att hålla rakt ut i naturen.

Han tänder ytterligare en cigarett, drar ett djupt bloss och tackar sig själv för att han stoppat flera paket i jackfickorna. Medan enstaka regndroppar letar sig ner och träffar brättet på hans kamouflagefärgade hatt sitter han helt stilla med uppdragna ben och ryggen mot en trädstam. Han stödjer armbågarna mot knäna, håller kikaren redo och låter blicken svepa över motorvägen tvåhundra meter framför dem. Plattan, följeantennen, ligger inom armlängds avstånd så att han snabbt kan rycka åt sig den och rikta den när det är dags.

En meter till vänster om honom ligger David Schoen platt på mage med särade ben, iförd samma slags kamouflageoverall och hatt. Han har dragit ner bildskärmsglasögonen över ansiktet och med ett flin konstaterar Silberstein att vännen ser ut som en muterad jättefluga i en dålig science fiction-film.

Schoen håller sändaren i ett stadigt grepp med båda händerna. Han har legat så, helt stilla, sedan han kom tillbaka från åkern.

Silberstein tittar på klockan. Det är drygt sex timmar sedan de gömde cyklarna och smög sig hit i skydd av morgonmörkret. Att placera ut Varion och gömma den bakom en stor sten under en kamouflagepresenning tog inte många minuter.

Det är denna presenning David nu har hämtat, rullat ihop. Varion är startad, men låter nästan ingenting när den står på tomgång, inte mer än femtio meter ifrån dem. Joseph har tagit flera bilder av den med teleobjektivet och när han tar med lång slutartid syns det att rotern snurrar.

”Det luktar skit, Jo.” Schoens röst är låg.

”Jag vet. Inte vanlig koskit heller.”

”Nej, nej.” Vännen skakar nästan omärkligt på huvudet. ”Hela grejen. De borde ha varit här nu.”

Silberstein kastar en snabb blick på klockan. 15.26. Visst, enligt de uppgifter han köpt borde konvojen varit här för ungefär tio minuter sedan. Men herregud, när blev en före detta rysk republik ett schweiziskt kvalitetsur?

”Lugn, mannen. Sent inkommande plan, tjatter på röda mattan, allt det där, du vet. Ge dem en chans.”

”Gillar inte att choppn stå där nere utan täckning.”

Silberstein drar några snabba bloss och mosar cigaretten i den våta marken vid sidan om sig, strax bredvid de andra fimparna.

”Just nu har vi inte mycket att välja mellan.”

”Nä. När ska vi bryta?”

”Inte på minst en halvtimme till.”

Joseph Silberstein låter blicken glida över motorvägen igen. De två filer som för trafiken ut från staden är fortfarande tätt trafikerade, mest av ålderdomliga lastbilar som lämnar stora, svarta moln efter sig.

Miljösvin.

I de två filer som leder in mot Kiev har luckorna mellan bilarna blivit betydligt större.

Kanske ett tecken.

En liten skur av regndroppar lämnar trädgrenarna ovanför honom och slår ner på hatten. Irriterat skakar han dem av sig. En lätt rysning far genom honom och för en sekund sköljer tvivlet åter genom hans hjärna. Har de planerat rätt, tänkt rätt?

Har de överhuvudtaget en *moralisk* rätt att göra vad de nu gör?

Han kastar en blick på David.

Inte ett ljud. Inte en rörelse. Huvudet framåt, blicken säkert fixerad mot skärmen därinne i flugögonen.

Medan han följer en gammal lastbil med blicken vandrar Joseph Silbersteins tankar tillbaka.

Fjorton dagar tidigare hade scenen varit en helt annan.

TRE

LAS VEGAS, NEVADA, USA

TVÅ VECKOR TIDIGARE

Klockan var halv fem på morgonen när David Schoen kom ut ur duschen i det trånga rummet på Blue Angel Motel på 2110 Freemont Street i den äldre delen av Las Vegas.

Valet av motell hade varit ganska enkelt. De hade en begränsad budget och de ville ha så lite uppmärksamhet som möjligt. Blue Angel hade legat där så länge någon kunde minnas och var perfekt för ändamålet. En uttråkad kvinna i den minimala receptionen hade stirrat på dem, förklarat att rummet kostade etthundratjugo dollar i veckan och att hon dessutom ville ha tjugo dollar i deposition för den första veckan.

Silberstein hade ryckt på axlarna och kastat en blick på David, som i sin tur frågat:

”Kan vi få se på rummet?”

Kvinnan hade suckat, tagit ner en nyckel från en krok, gått före dem och öppnat en av de många blå dörrarna i den fasad som en gång varit vit.

Längs högerväggen stod två stycken hundrafemsängar med ett nattygsbord med lampa mellan dem. Rakt fram ledde en öppning utan dörr fram till ett litet badrum på höger sida och en garderob utan galgar på vänster. Längs den vänstra väggen stod ett litet runt bord, en pinnstol som sett sina bättre dagar och en byrå täckt av självhäftande plast som skulle likna björk. På byrån – en nittontums gammal tjock-tv, ett minimalt kylskåp och ett askfat.

Kvinnan hade stirrat på Schoen.

”Ingen sängrökning, inget oljud efter tie på kvällen och inga horor. Vill ni ha massage säger ni till mig, jag känner bra tjejer. Är det några problem så ring numret på receptionsdörren, vi stänger tie på kvällen. Ring inte snuten, ring oss, okej?”

David hade nickat.

”Inga problem, ma’am, vi är skötsamma.”

”Den har jag hört förr. Ska ni ha rummet eller inte? Jag har annat att göra än att stå här.”

De hade betalat kontant och kvinnan hade inte ens tittat på de falska personuppgifter de fyllt i på hennes incheckningsblanketter.

Nu hade Schoen en före detta vit handduk virad runt höften och frotterade håret med en lika solkig, något mindre handduk. Stannade upp mitt i rörelsen när han fick se Joseph Silberstein sitta på sängkanten med ett frånvarande uttryck i ansiktet och ett papper i handen.

”Vad?”

Silberstein tittade upp. ”Vaddå vad? God morgon, förresten.”

”God morgon. Vad är det med dig? Vad är det där?”

Joseph suckade. ”Det kom dagen innan vi åkte, men jag har inte läst det förrän nu. Kolla själv.”

Han himlade med ögonen och sträckte fram brevet.

Schoen kastade den mindre handduken på byrån bredvid tv:n som oavbrutet levererade reklamsnuttar från de bordeller som av allt att döma förde en lysande tillvaro i öknen utanför spelstaden. Handduken slog ner tre av de åtta tomma ölburkar som Silberstein prydligt radat upp, ett bevis på den kreativitet som präglat diskussionerna i rummet kvällen innan.

David tog papperet och läste.

Käre Joseph,

Jag skriver det här med blandade känslor av sorg, frustration och förvåning. Det är nu nästan tre år sedan du var hemma på lovet och vi hade den diskussion som olyckligt nog slutade med att du gav dig av.

Som du mycket väl vet har mamma försökt kontakta dig massor av gånger. Rebecca har också både ringt och skrivit utan att du svarat.

Jag kan förstå ditt uppror mot mig som din far och mot mina åsikter. Jag kan dock varken förstå eller respektera att du inte svarar din mor eller din syster, och inte ens längre håller kontakten med din storebror som du alltid beundrat (jag kan för övrigt nämna att han nu avancerat till vd för Kahn Stål, vilket vi alla är stolta över).

Jag har regelbundet satt in medel på ditt konto för att stödja dig under studierna och efter kontroll med banken förstått att du tömmer kontot i samma takt. Tycker du inte att mina bidrag ändå kanske vore värda någon form av motprestation?

Jag skriver dessa rader för att räcka ut en hand. Livet är kort och nyligen påmindes vi om detta, när vi fick veta att din morfar lider av cancer som inte går att bota. Om inte annat, kom hem till New York och låt honom få träffa dig en sista gång – du vet att han avgudar dig!

Joseph – ingen kräver att du ska bo här, arbeta med guld eller på annat sätt gå i våra fotspår. Men vi önskar och hoppas att du fortfarande älskar oss som vi älskar dig och att du fortfarande hedrar vårt arv och judiska tradition. Jag ber dig att, åtminstone för mammas och de andras skull, komma hem så att vi får prata och förhoppningsvis skapa försoning.

Snälla, ring eller skriv!

Pappa

”Herregud, han skriver för hand. Och med bläck. *Jesus!*” Schoen plockade upp handduken och fortsatte att torka sitt hår medan han lämnade tillbaka brevet.

”Och?”

Joseph mötte hans blick. ”Vad?”

”Ja, hur känns det att få ett sådant där?”

”För jävligt, förstås.”

”Mmmm. En del visste jag ju, men inte allt.”

”Nä.”

”Något du vill snacka om?”

Silberstein suckade. ”Så småningom, kanske. Jag har varit på väg att ta upp det ett par gånger. Men dels visste jag inte om du skulle förstå, våra familjebakgrunder är ju lite olika, eller hur?”

David kastade handduken över axeln och sträckte sig efter sin skjorta. ”Det kan man väl lugnt säga. Egentligen är vi en förbannad tv-show du och jag, har du tänkt på det? Juden och hippien, varje kväll klockan sju på kanal fem – whoaa!”

Joseph log. ”Du är en sjuk man, David.”

”Tack och lov. Ska du gråta eller masa dig in i duschen nu? Vi har en helvetes massa jobb framför oss.”

Silberstein nickade, reste sig, gick in i badrummet som fortfarande ångade efter Davids session i duschen.

Han tvålade in sig under de heta strålarna medan han lät tankarna flöda fritt. Juden och hippien.

Precis.

David hade växt upp som ende son till två övervintrade hippies i ett slumområde i Pleasant Hills (som för David var något helt annat än vad ortsnamnet antydde) i Allegheny County utanför Pittsburg, Pennsylvania.

Föräldrarna, fortfarande långhåriga, haschrökande och mer eller mindre övertygade om att revolutionen förr eller senare skulle nå även USA, försörjde sig på diversejobb och överlevde ibland på kuponger från de sociala myndigheterna. Efter det att David, med benäget bistånd från lokala kyrkor och välgörenhetsorganisationer, obegripligt nog hade lyckats ta sig igenom college med lysande betyg, hade han insett att det för hans del var en fråga om att vinna eller försvinna. Stannade han i föräldrarnas fallfärdiga husvagn skulle han sannolikt bli som de.

Och gå under.

Efter en smärtsam beslutsprocess gav han sig av.

Tre års liftande genom de femtio staterna lärde honom allt om hårt arbete, förnedring, fysisk smärta, tiggeri, barer, poliser, sprit, horor, orättvisor, stölder, häkten, ångest och tillfälligheter.

Tjugotvå år gammal, redan sliten och själsligt trasig, hade han tillfälligtvis slagit sig ner i Bangor, Maine. Fått ett fast arbete som bilmekaniker, träffat en tjej och hunnit göra henne gravid. Eftersom flickan – Thelma – var djupt troende hade David i ett anfall av ömsinhet gjort henne sällskap till den lokala baptistkyrkan och blivit en välkommen vän i församlingen.

Två år senare hade livet lärt honom nya läxor. Via en kamrat från skoltiden i Pleasant Hills fick han budet att båda hans föräldrar var döda, modern av cancer och fadern av en överdos heroin. Det som fanns kvar att hämta rymdes i en skolåda, som vännen vänligt nog sände till Bangor med UPS. I den fann David Schoen sin dopattest, några bleknade bilder av honom som baby, ett icke fungerande armbandsur, en sönderrökt haschpipa, ett peace-märke fäst i en mässingskedja samt ett antal obetalda, hopskrynkade räkningar från olika håll. Inte ett ens av dokumentation över hans mamma, pappa eller övriga släkt.

Bara en enda sak till. Anteckningsboken.

Tjock, fläckig, tummad, trasig och fortfarande försedd med en gulnad prislapp som berättade att den en gång inköpts på K-Mart för fyrtiosju cent.

Ändå – innehållsrik som en bibel.

När David fått den hade han läst föräldrarnas anteckningar gång på gång och funnit att den slitna boken var en katekes över allt det han fått höra under hela sin barndom, det han först omedvetet och senare mer medvetet sugit in, lagrat och kommit att tro på. Det som egentligen kunde sammanfattas med några få meningar – att den jord vi levde på inte i längden skulle orka med människors girighet och ondska. Att vi alltid måste kämpa emot om planeten skulle orka överleva. Att lösningen hette kärlek, respekt och förståelse för både jord, natur,

djur och människor. Att allt vad militärer, krig, kärnkraft, oljeutvinning, överproduktion och sjuklig konsumtion måste bromsas, stoppas.

Med våld, om så krävdes.

Tårögd hade David Schoen kväll efter kväll läst de fläckiga sidorna i boken, bläddrat fram och tillbaka, till sist släppt alla hämningar, kastat saker i väggarna, skrikit och gråtit ut sin sorg och saknad.

Och slutligen funnit någon form av ro.

Ytterligare något år senare hade Gud för David Schoen bevisat att han – om han nu fanns – verkligen hade sinne för det bisarra. Detta i form av att en rattfyllerist fick meja ner Thelma och lilla Sarah Jane en kväll när de var på väg hemåt längs landsvägen, medan David jobbade extra som hantlangare vid ett husbygge i Six Mile Falls.

David Schoen hade levt i en dimma ett halvår efteråt och – tänkte han långt senare – hade inte välvilliga församlingsmedlemmar räddat honom när de funnit honom full bortom all sans bakom en bilratt, i ett dike eller vacklande längs en landsväg, hade han sedan länge varit död.

David hade tappat sin tro på Gud när Thelma och Sarah Jane, de enda fasta fundamenten i hans liv, rycktes ifrån honom. Icke desto mindre samtalade han gärna med prästen i baptistkyrkan.

Så länge de inte pratade om Gud.

Pastor Henry S Thaley hade ägnat dagar, veckor och månader åt att försöka förstå vem den riktige David Schoen var och vad han ville. Samt åt att försöka dämpa det våldsamma alkoholmissbruk han sjunkit ner i efter tragedin.

Församlingen hade med gemensamma krafter gjort allt de kunde för David. Så småningom hade han sakta rest sig och åter skapat fast mark under fötterna, men fortfarande vilsen, till synes ovetande om vart han borde gå, vad han borde göra.

Lösningen hade kommit oväntat. Ett generöst stipendium som gav honom chansen att studera teknisk fysik vid universitetet i Atlanta, Georgia.

Pastor Thaley och några av de andra församlingsmedlemmarna hade välsignat honom, sagt adjö och lovat att ta hand om hans hus tills han kom tillbaka.

Vilket David Schoen aldrig skulle komma att göra.

Joseph Silberstein tittade genom ångorna ner på sin bleka, taniga kropp och upptäckte till sin förvåning att hans penis var delvis erigerad.

Han hade skrikit den dagen de omskar honom och efteråt aldrig förstått det berättigade med ingreppet. Med åren hade han insett att förklaringen om fysisk renlighet inte höll som förklaring i ett modernt samhälle och funderat över om en könsstympning inte var lika illa som en annan.

Kanske var det just omskärelsen som fått honom att börja tvivla. Men som ett barn av tre i en förmögen juvelerarfamilj på Long Island, New York, tilläts han aldrig uttrycka några tvivel högt.

Han hade, i skydd av nattens mörker och i det rum han under tidiga år delat med sin äldre bror, försökt ställa frågor.

Men aldrig fått svar.

Kanske, tänkte Joseph, hade brodern antingen varit så kuvad redan då, eller också – övertygad.

Josephs tvivel hade växt med åren. De handlade inte längre enbart om judendomen, dess traditioner, eller religion i allmänhet. När hans hjärna klarat av dessa svåra ämnen och han inom sig redan sagt adjö till Gud, trots att han fortfarande bar kalott och följde de traditioner hans arv påbjöd, ägnade han sig åt andra existentiella funderingar.

Kanske hade det börjat då han följde med fadern till den stora guldsmedsaffären i judedistriktet på östra Manhattan. På resan dit kunde han aldrig undgå att lägga märke till de mindre bemedlade, de som låg på gatorna med en kartongbit i handen och tiggde pengar. Han hade frågat sin far om dessa människor och fadern hade med en fnysning förklarat att dessa samhällets parasiter förmodligen klarat sig betydligt bättre om de som han haft en sann gudstro och dessutom arbetat hårt tolv timmar om dagen, sex dagar i veckan, istället för att dra benen efter sig.

Unge Silberstein hade blivit en bokmal, läst allt han kom över både i skolan och på biblioteket. Lyssnat på radio och tittat på tv, men inte på de kanaler hans kamrater föredrog. Under tonåren hade han långsamt men alltmer övertygad format sin egen filosofi om vad som var rätt och fel, både lokalt och i världen.

Dessvärre stämde den bilden mycket dåligt ihop med faderns.

Joseph hade läst på ett av New Yorks bättre college innan han sökt sig till universitetet i Atlanta och – inte minst med hjälp av faderns plånbok – kommit in.

Det var där han hade träffat David Schoen och Gud hade visat prov på sin humor, genom att låta dessa karaktärer från två vitt skilda världar dela rum och så småningom bli bästa vänner.

Drygt fyrtio minuter efter att Joseph Silberstein gått in i duschen i det gudsförgättna hotellrummet, stod de båda männen vid den slitna hyrbilen på parkeringen. Mannen på firman som sålde och hyrde ut vrak hade inte ställt några frågor, bara givit dem en åtta år gammal Buick med rostfläckar, räknat sedlarna, sagt till dem att inte skapa några problem och inte ringa honom efter nio på kvällen.

David Schoen betraktade klenetroget skylten på byggnadens tak. Större delen av den ljusblå färg som skulle bilda bakgrund till de vita bokstäverna i *Motel Blue Angel* hade flagnat. I mitten av skylten reste sig en kopia av en romersk pelare och på toppen av pelaren stod en flera meter hög, synnerligen kitschig ängel med gloria, vita vingar och ljusblå klänning.

”Glömt något?” undrade Joseph och tände en cigarett.

Schoen skakade lätt på huvudet. ”Nä. Undrar bara vem som kan komma på något sådant där. Förresten – du kommer att få cancer av den där skiten.”

”Om inget annat tar kål på mig innan, ja. Dessutom är det här naturcigarretter. Garanterat inga tillsatser, bara ren tobak. Inga sådana där cancerframkallande tillsatser, du vet.

”Ja, ja.” Schoen himlade med ögonen.

”Vänta lite nu, du har väl varit rökare själv?”

”Har faktiskt hållit upp i fyra år nu.”

”Och du tror att det går vägen?”

”Varför inte? Jag känner inget sug, tycker bara att det luktar skit när någon röker.”

Silberstein ryckte på axlarna.

”Okej. Säker på att vi inte har glömt något?”

David var tyst i några sekunder, som läste han en shoppinglista för sig själv.

”Tror inte det.”

”Låt oss komma iväg.”

”Fimpa den där först, är du snäll.”

”Visst.”

Medan en tidig morgonsol började lysa upp Las Vegas styrde David ut Buicken från motellets parkering.

”Kaffe?”

Silberstein log. ”Det bästa du sagt hittills i dag.”

Några hundra meter längre fram såg de en 7-Eleven. Schoen parkerade, hämtade två muggar rykande svart kaffe, startade och styrde ut genom staden tills de kom ut på den hårt trafikerade motorvägen I15 och följde den söderut.

”Fattar du egentligen vad vi håller på med? Ibland undrar jag om vi är helt galna.” Schoen gav sin vän en nervös blick.

Silberstein var tyst i några sekunder. Sedan:

”Du vet svaren. Det finns ingen annan lösning”, svarade han hetsigt.

”Du har rätt, men det känns så jävla stort. Ville bara kolla att vi är på samma våglängd.”

”Det är vi.”

När Interstate 15 mötte Highway 160 tog Schoen av mot Pahrump och de färdades under tystnad medan trafiken blev allt glesare. När de svängde in på den smalare och betydligt sämre underhållna Old Spanish Trail var de ensamma – inte en bil så långt ögat nådde.

Silberstein betraktade ökenlandskapet utanför och undrade hur det skulle vara att vistas där mitt i sommaren när hettan var ännu värre. På vänster sida, bara trettio meter från vägen stod en övergiven, illa tilltygad husvagn. Rutorna var krossade och allsköns bråte låg slängd utanför. Festplats för ungdomar eller tillfällig bostad för en av Las Vegas alla förlorare? Joseph rös till när han såg en av de klassiska ”No Trespassing”-skyltarna med ett par kulhål i. En påminnelse om att någon trots allt ägde allt detta karga. En påminnelse om att *allt* i USA ägdes av någon eller några.

Ett träkors vid vägkanten, omgivet av blommor, fotografier och några mynt, talade om att ett liv slutat hastigt och oväntat just här. Silberstein fick en snabb känsla av illamående och kastade en blick på David. Vännen stirrade tyst ut genom vindrutan och visade på inget sätt att han lagt märke till vare sig husvagnen, skylten eller korset.

Tjugo minuter senare svängde Schoen in på en grusväg vid en mindre bergsformation ute i öknen, och saktade ner för att dammolnen inte skulle bli alltför stora bakom dem.

”Det var här, eller hur?”

”Precis. Bakom klipporna där.”

En sjutton år gammal Cheva Suburban stod, sorgen som om den förstått sitt öde, där de lämnat den kvällen innan efter att David som den rättmätige ägaren stöldanmält bilen.

Nu arbetade de effektivt. Medan Joseph styrde den tunga Chevan över ökensanden tillräckligt snabbt för att den inte skulle sjunka och fastna, lastade David ur hyrbilen.

Tjugo minuter senare var allting riggat.

Med ett leende tittade David på Varion vars bensinmotor han nyss startat.

”Lite synd på så rara ärtor, eller hur?”

Silberstein ryckte på axlarna. ”Segern har ett pris, och så förbannat dyr var den inte.”

Helikoptern stod drygt tio meter ifrån dem, i en öppning mellan kaktusarna. Solen hade orkat upp en bra bit och började redan bränna mot huden. Om bara två-tre timmar kunde det bli olidligt att stå här, trots att det var vinter.

Det hade inte tagit dem många minuters sökande på Internet för att hitta rätt. Efter en överföring av tretusen dollar från förbetalda, anonyma kreditkort hade affären varit påbörjad. Några dagar senare hade paketet anlänt till en poste restante-adress i Tucson, Arizona.

Vario XLT var en skönhet. Drygt två meter lång, trettiotvå centimeter bred, åttio centimeter hög och med en rotor på två och en halv meter i diameter. Tjugotrekubiksmotorn verkade råstark när den lyfte den tolv kilo tunga farkosten och att hänga på ytterligare tio kilo barlast vid det första testet, hade inte utgjort några som helst problem. Den tyska Graupnersändaren hade visat sig exakt så pålitlig som reklamtexterna på hemsidan gjort gällande.

De hade googlat, diskuterat och tittat på ritningar. För säkerhets skull utrustat Varion med en Helicommand – en apparat som hade en kamera som tog tre bilder i sekunden samt tre gyron som hjälpte helikoptern att hålla sig i ett stabilt läge. Ytterligare ett kreditkortsinköp hade försett dem med en kamera som kunde frontmonteras och förmedla bilder till bildskärmsglasögon.

Killen på den lilla verkstaden i Anaheim söder om Los Angeles hade först tittat på Schoen som om han inte var klok, sedan ryckt på axlarna. Okej, killen med den gamla Chevan ville lägga pengar på att förstärka hela innertaket med en kvartstums stålplåt. Idiot. Men dollar var dollar. Efter två dagar kunde David hämta sin Suburban, nu lika förstärkt som de limousiner politiker färdades i.

Egentligen, tänkte Schoen med ett leende medan han pillade på sändaren, hade inhandlandet av sprängämnen varit det mest tidskrävande. Var för sig och tillsammans hade de hängt på barer i Los Angeles, tills de funnit en pundare i stort behov av pengar.

Några dagar senare hade tio kilo Semtex och några detonatorer bytt ägare, närmast till reapris.

Semtexpaketet satt nu stadigt förankrat i Varions landningsställ. Rotorn rörde sig sakta på tomgångsvarv medan Schoen drog på sig bildskärmsglasögonen.

”Redo?”

Han vände snabbt huvudet mot Silberstein som höll i följeantennen, en platta som närmast liknade ett skrivunderlag.

”Jag är klar.”

David Schoen blundade i några sekunder, försökte memorera alla de kvällar han suttit vid datorn med Great Planes G 4-program igång. Realismen, grafiken, hade varit fantastisk. Han hade kraschat hundra gånger innan han lärde sig flyga, svurit och förbannat innan han lärde sig flyga bra. Irriterad på sig själv innan allt var perfekt.

Men till sist tagit examen i sin egen skola.

Och nu var det uppvisning.

”Då åker vi.”

Försiktigt lät han tummen trycka en av sändarens spakar framåt. Framför dem ökade rotorn farten med ett vinande. Några sekunder senare lyfte Varion, stannade tvekande i luften på tio meters håll, för att sedan vända nosen nittio grader och ta fart.

Fascinerad höll Joseph Silberstein antennplattan i ett krampaktigt grepp för att den på bästa sätt skulle ta emot och tolka de signaler kameran i helikopterns front skickade. Schoen stod bredvid, bredbent med bildskärmsglasögonen över ansiktet och sändaren i ett stadigt grepp.

Varion ökade farten och flög allt snabbare över det karga ökenlandskapet under den skarpa solen, nu i en vid cirkel in mot den rostfläckiga Chevrolet Suburban som stod parkerad drygt tvåhundra meter ifrån dem.

Plötsligt, tänkte Silberstein, var det inte verklighet längre.

Utan film. Science fiction.

Den jättelika insekten som nu rörde sig med över etthundra kilometers fart mot en oskyldig gammal Chevrolet, måste vara resultatet av en manusskrivares sjuka tankar.

Eller?

”Var med nu!”

Davids röst fick honom att slita upp kikaren till ögonen, samtidigt som han fortfarande höll antennplattan i ett hårt grepp.

Synen var skrämmande. Plötsligt var Varion inte längre någon leksak utan en äkta helikopter med ett dödsbringande paket under sig. Fascinerad såg Joseph hur farkosten närmade sig bilen i hög fart för att plötsligt sakta ner när den kom nära och bli nästan stillastående i luften när den kom in över taket. I ögonvrån anade han hur David pressade ett ledigt finger mot en knapp på sändaren.

Trots avståndet blev känslan av detonationen våldsamt. Ljudet av explosionen nådde dem med någon sekunds fördröjning medan Chevan förvandlades till ett eldhav som likt ett fyrverkeri kastade projektiler, inte bara uppåt utan åt alla håll. Dörrar, stänkskärmar, motorhuv och glassplitter spreds över öknen, bakluckan klöv en kaktus rakt av medan ett däck på fälg kastades tio meter upp i luften innan det ändrade riktning, träffade en sten och studsade vidare.

Eldbollen var vacker, tänkte Silberstein. Kanske bestod den av Varion som förvandlades från modell till fyrverkeripjäs till skrot på en sekund, när den träffade Chevans hårda plåt, levererade sprängladdningen och sedan kastades vidare. Den skarpt lysande bollen tycktes stiga mot skyn när den träffat, cirklade som i en evighet i luften och där, där kunde Joseph se hur den drygt två meter stora rotern frigjorde sig ur eldhavet, snurrade iväg och slog halsen av en annan kaktus innan den försvann ner på marken i ett dammoln.

Trots att Chevan varit mer eller mindre tom på bensin när de parkerade den, brann den nu rejält. Resterna av Varion brann slut tio–femton meter bort från bilvraket och elden gjorde sitt bästa för att få rot i det låga ökengräset, dock utan att lyckas.

Genom kikaren sökte Silberstein efter Chevan, rörde instrumentet fram och tillbaka genom bilden av eld och svart rök utan att hitta den. Till sist anade han ett stålvrak utan dörrar, motorhuv, baklucka, hjul och inredning.

”*Jesus fuckin’ Christ ...!*”

Joseph svettades ymnigt i den starka sol som nu brände hans huvud och plötsligt fylldes han av tankar – tvivel.

Hittills hade han aldrig i sitt liv gjort något olagligt. Hur var det här? Var det förbjudet att spränga en gammal Cheva och en radiostyrd helikopter i luften, eller fick det bara anses som miljösvineri?

Kanske borde det aldrig gå längre än så här? Möjligen skulle alla deras drömmar och fantasier sluta här, under en blodröd sol utanför Las Vegas.

Nej. Joseph Silberstein kände sin själ och sitt hjärta och visste att det inte skulle bli så.

Det fanns ingen återvändo nu.

Hans familj skulle en dag – där de satt i New Yorks gulddistrikt – säkert skämmas över honom och det han gjort. Men det spelade ingen roll – han måste göra det han måste, var tvungen att följa sin övertygelse. Det han gjorde var *rätt*, även om merparten av världen inte fattat det ännu.

Schoen sänkte händerna med sändaren och drog sakta av sig bildskärmsglasögonen.

”Vi borde nog åka, Jo. Det där hördes en bit. Och jag tror att det funkade, eller hur?”

Silberstein torkade svetten ur pannan, mötte vännens blick och nickade.

”Det funkade. Så in i helvete ... ”